

סיגל ארד תערוכת צילום "רגעים בטבע"

התערוכה תתקיים באולם "עינן", קניון עזריאלי - מודיעין
בין התאריכים 3.11.2010 - 10.10.2010
18:00-21:00

פתיחה הגיגית ביום א' - 10.10.2010 בשעה 19:00

הכניסה הופשית - הנכם מוזמנים

רוש מושיטה יד

Roche

באדיבות חברת

מובילת פרויקט "רוש מושיטה יד"

הזמנה אישית

www.sigalarad.com

סיגל ארד - תערוכת צילום "רגעים בטבע"

סיגל ארד, בת 44 נשואה ואם ל-3, ילידת רמת גן, כיום תושבת בית אריה.

האהבה שלה לצילום נולדה עם קבלת המצלמה הראשונה מאביה כמתנת בת-מצווה. העולם אשר גילתה מבעד לעדשה, משך אותה להתפתח וללמוד את נושא הצילום באופן מקצועי.

בבית ספר תיכון, למדה במגמת צילום, שם רכשה את יסודות המקצוע. עם סיום הלימודים שירתה כצלמת בחיל האוויר.

לאחר השירות הצבאי, עסקה כצלמת עצמאית בתחומים שונים: צילומי אופנה, פרסום ועוד. אך האהבה האמיתית היא לצילומי טבע.

בשנת 2005 במסגרת עבודתו של בעלה, עברה המשפחה להתגורר במינכן גרמניה, למשך 3 שנים.

"משפחתי ואני אוהבים מאד טיולי טבע, שבמסגרתם צילמתי רבות. בזמן השהות באירופה נחשפתי לתופעות טבע חדשות. הייתי חייבת לתעד את הקסם של הטבע, את צבעים המתחלפים של עונות השנה, את הדרכים המסקרנות והשבילים האין סופיים ביערות.

התערוכה מאפשרת הצצה אל היופי והמגוון האדיר של המראות הקיימים בטבע. אין גבול ליופי הנמצא בו, צריך רק לפתוח עיניים ולהביט. הטבע כ"עולם ומלואו" מפתיע ומרתק כל יום וכל שעה מחדש. יופיו וצבעיו המשתנים מבוקר לערב מעונה לעונה – רגעים אותם הנצחתי דרך עין המצלמה."

הסיפור מאחורי התערוכה

בשנת 2008, חליתי בסרטן השד. עם חזרתנו לארץ, הרגשתי צורך לפגוש ולהכיר נשים המתמודדות כמוני עם מחלה כרונית. הצטרפתי לקבוצת תמיכה של האגודה למלחמה בסרטן ושם התחברתי לנשים ולמנחות נפלאות שנותנות לי הרבה תמיכה רגשית וחברתית בלא להיות לבד בהתמודדות עם המחלה.

כחולה בסרטן שד גרורתי, הוזמנתי מטעם חברת רוש להשתתף בסדנת קואוצ'ינג הנקראת "מתמודדות ביחד". בסדנא בהנהלתו של אלון גל, קיבלתי כלים ותובנות להתמודדות ביום יום בצל המחלה והיוותה זרז להעזז ולממש חלום ישן - לשתף ולחשוף את האומנות האישית שלי. כל זאת תודות לחברת רוש.

כפי שניתן להבחין בצילומיי- אני מאוד אופטימית מטבעי, את האופטימיות הזו גם המחלה לא תצליח לקחת ממני!!! באוסף נבחר זה, אני מקווה שהצלחתי להעביר את התחושות האלו.

כרוח דברי דה וינצ'י: *אומנות שנשארת במגירה אינה אומנות ומה שהופך אותה לאומנות הם עיני האנשים המתבוננים בה.*